

[Maisted]

er jo også derfor, det vitterlig kan lykkes socialdemokratiet at fremsætte et dagsordensforslag, hvor man taler om stærkt stigende underskud på betalingsbalancen og høj arbejdsløshed osv. Socialisterne, SF og VS, konstaterer i deres dagsordensforslag, at der er 260.000 arbejdsløse, og at udlandsgælden i samme periode er vokset fra 150 mia kr. til 225 mia kr. Ja, det er jo ganske indlysende tal, fordi det jo er den politik, de andre lagde grunden til. Der er ingen, der tror på, at hverken socialdemokratiet, VS eller SF ville have stoppet låntagningen i udlandet. Det er at konstatere ulykkerne som følge af den politik, der har været ført, men som regeringen har sat en bremse for.

Jeg skal ikke angribe regeringen i den forstand, at jeg vil sige, at jeg tror, den kunne have gjort det meget bedre, for jeg erkender, at den er afhængig af det radikale venstre og dermed er bremset med hensyn til at føre en fornuftig økonomisk politik. Men jeg vil godt sige til statsministeren, at det er ganske umuligt at løse landets økonomiske problemer, når man har som målsætning at fastholde en offentlig sektor i den størrelse, den har i dag. Den offentlige sektor er større, end den nogen sinde har været. Uanset om det er arvet, så er det en fundamental fejl at indgå et forlig med både socialdemokratiet og det radikale venstre om, at denne størrelse skal bibeholdes og ikke kan ændres. Så løser man ingen problemer.

Jeg tror ikke, man behøver at være økonomisk spåmand for at sige, at vi i løbet af 3-4 år har en samlet statsgæld på omkring 1.000 mia kr. Det er der noget der tyder på ved fremregning af de tal, vi har.

Jeg kan også godt forstå en anden ting, nemlig at befolkningen som helhed overhovedet ikke interesserer sig for udlandsgæld eller for indenlandsk statsgæld, og at 1.000 mia kr. er et beløb af en sådan størrelsesorden, at almindelige mennesker, der ikke beskæftiger sig med disse ting til daglig, siger, at det da ikke kan være deres problem, og alle disse udregninger med, at hver enkelt borger fra vugge til grav skylder omkring 100.000 kr., forekommer dem fuldstændig urealistiske og uvedkommende. Det er forståeligt, og det er faktisk dér, udfordringen for Jørgen Trygved og for os andre ligger. Den er at gøre dette problem til et problem, som man kan forstå vedrører den enkelte familie.

Et af resultaterne af denne voksende gæld er, at man har lagt en bremse på lønstigningerne. Det kunne man ganske enkelt ikke tillade sig, for med den gæld til udlandet, vi har i dag, skylder vi et års eksport, og så kan man jo sige: ja men o.k., det kan man afse. Hvis man tænkte sig om, kunne man nok afse 10 pct. over en 10-årig periode. Men det er ikke engang tilstrækkeligt til at løse problemet. For i et års eksport køber man jo for 40 øre materialer for hver krone for at fremstille denne eksport, og det vil sige, at problemet er langt større end at afse et års eksport.

Det rammer så den enkelte familie i Danmark, fordi vi jo skal bruge fremmed valuta til at købe varerne i udlandet, og fordi vi ikke bare kan gribe ind over for almindelig international samhandel og sige, at nu vil vi stoppe vores import. Det kan man jo ikke, hvis man gerne vil have glæde af et internationalt samarbejde, og Danmark lever af en stor udenrigshandel. Derfor vil det være kunstigt, og det vil blive mødt med modforanstaltninger af vore konkurrerende lande, og de lande, vi gerne vil eksportere til, vil selvfølgelig gribe ind over for os. Derfor er vi nødt til at have den nødvendige fremmede valuta for at finansiere importen, og for at have den skal vi have en øget eksport.

Jeg kan godt forstå, at den danske befolkning stort set siger: det er sort tale, det interesserer os ikke. Det, der interesserer os, er vores egen sociale status, vores egne under- og overskud på husholdningsbudgettet derhjemme. Alt det andet er jo noget, de har snakket om de sidste 15-20 år, og det har stort set ikke kommet os ved.

Sådan reagerer befolkningen over for sådan tale, men den reagerer bestemt ikke sådan, når der pludselig er tale om, at der kun skal være en lønstigning på 1½ pct. det ene år og 2 pct. det næste. Nej, så er venstrefløjs-politikerne i stand til at ophidse dem og få dem til at samle sig - 100.000 herude på Slotspladsen - og det var med garanti ikke de 1½ pct. eller de 2 pct. lønstigninger, der blev demonstreret imod, nej, det var udtryk for, at det ville man ikke finde sig i. Men man kunne ikke forklare præcist, hvad det var, man ikke ville finde sig i, for på den anden side var det indlysende, at man skulle gribe ind. Det havde bl.a. fagforeningerne selv sørget for ved at lukke for varmen for